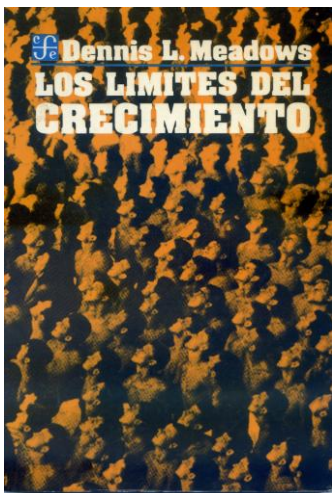

La necessitat de Racionalitzar les nostres vides

(aquest article fet a finals d'any a la nostra estada a Porrera i després de veure que cap diari amb edició impresa amb paper té massa interès per publicar , el passo per internet perquè tot i no parlar del coronavirus , em cou a les mans i necessito que camini per si sol)

Parlar de decreixement no es fàcil perquè políticament tothom es tanca en banda i lo primer que fan es dir-te que ets un antisistema, doncs puc estar completament d'acord, però almenys no ets còmplice d'aquest sistema corrosiu com és el capitalisme que ofega al més dèbils, i bona part de la meva vida no he fet un altre cosa, més que treballar per acabar amb aquest sistema corrosiu i venjatiu.

Si he arribat a aquesta conclusió, no és per un caprici , sinó, per una reflexió política, social i un compromís ètic, que mostra una preocupació, entenen que mai s'ha fet realment cap reflexió sobre el tema des de l'interior del sistema capitalista, i menys avui dia amb aquest neoliberalisme, tot i les mostres de fer veure que disposa de sensibilitat, per exemple el llibre publicat ja fa un bon piló d'anys "Los límites del Crecimiento"¹

Després de veure com s'està desenvolupant el nostre entorn i aquest món que cada vegada, està en el camí del no

¹ Los límites del Crecimiento , Dennis L Meadows Fondo de Cultura Económica México 1972

retorn, que provoquen aquells que amb la seva usura o amb la seva falta de consciència i dignitat, han fet possible el desequilibri entre els humans, s'han dotat de governs, polítics, mercenaris, i les seves lleis o reglaments, macabres en més d'una ocasió.

Per això ser anti-sistema ja fa molt de temps que és de lo millor que un pot ser davant la irracionalitat existent del capitalisme que afecta a tot ésser viu del planeta.

Simplement per aquest motiu, i sense ser un acte revolucionari cal que aquells que per el moment controlen el sistema polític i social entengui que aquesta mida de decreixement es simplement un primer pas, per començar a caminar en altres direccions, per això crec que n'hi ha que acabar amb el mal endèmic, que es diu capitalisme.

A finals dels anys 70 va caure a les meves mans el llibre « Los Límites del crecimiento » i l'altre dia vaig saber (any 2019) que era la mateixa gent del món capitalista que actualment organitza, la trobada a Davos, aquell llibre em va causar un gran impacte, a més, quan en els anys 90 les mateixes persones van fer un segon estudi amb el mateix Denis Meadows de l' Institut de Massachussets, aleshores ja deia aquest científic que forma part del sistema, amb molt coneixement de causa, que si no es rectificaven les polítiques agressives del capitalisme per contaminació, malbaratament de les energies i dels recursos natural, el planeta no duraria ni cent anys, així està el tema i estem arribant a les dates que ells mateixos al servei del capitalisme ens assenyalaren en el seu dia ²

La qüestió es que estem al mateix lloc de sempre, sense fer-hi gran cosa, per no dir, res de res, i lo que es pitjor s'ha continuat tirant merda a tot arreu, amb els problemes de conrear la terra cada vegada més estèril i erma o el mateix aire que respirem, sobre tot a les grans conurbacions urbanes i sorprenentment encara trobem resistències d'algunes persones que volen continuar tenint els seus privilegis i ens diuen que ells tenen capacitat de fer i deixar de fer, o sigui, els polítics, els capitalistes la gent de les multinacionals, que creuen que la tecnologia resoldrà el tema.

² Más allá de los límites del crecimiento Donella H Meados, Dennis L Meadows, Jorgen Randers, ed. El Pais Aguilar 1992

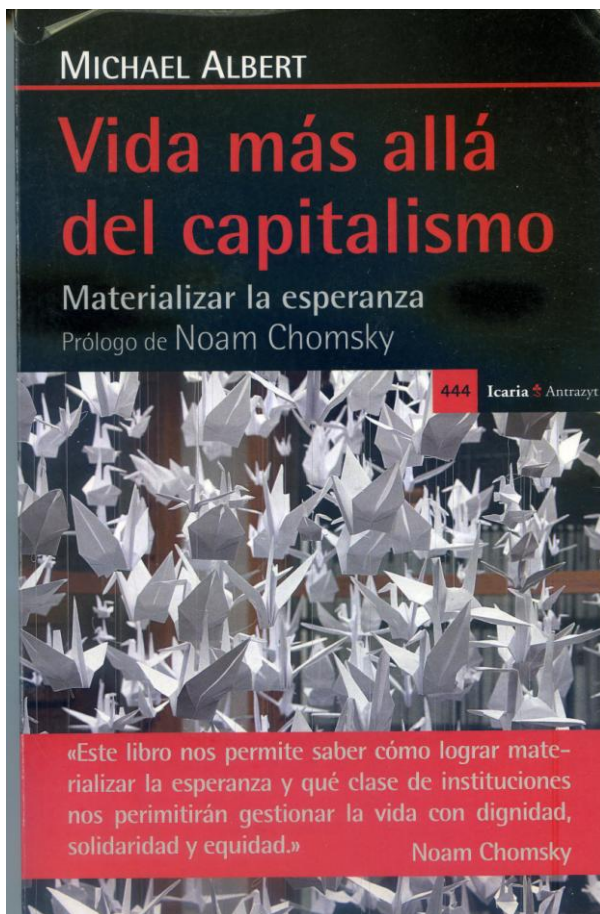
Però crec, que els capitalistes i el seu sistema, no tenen ja el crèdit per canviar les directrius d'aquet món. Com deia una frase revolucionaria del seu moment "solsament el poble salvarà el poble" , es a dir, sinó ens posem les piles tots, parlo dels 8000 mil milions de persones, que diuen que hi ha a la terra, es a dir, un canvi d'hàbits ja, a partir d'aquí podem tindre diferents criteris per organitzar una nova resposta que sigui convincent, que ens convidi a una nova quotidianitat, que sens dubte cal construir-la entre tots, però lo que ja no compta ,serà allò de la vella política que practica el capitalisme, engany rere engany. Perquè entre altres coses els neoliberals saben que ja no necessiten de tots , per lo tant els hi sobre gent.

Aquí el que diu Latouche i Harpagès sobre lo que entenem per la sexta extinció que ens parla de la catàstrofe de lo que podem creure e inclús entenem que a penes tindrem temps d'adonar-nos del col·lapse del qual hem parlat en altres ocasions, a partir de les reflexions de Carlos Taibo, que sempre deixa petites escletxes per tindre una mena d'empatia o esperança per sortir del forat fosc que estem actualment

D'aquest cataclisme podem comptar amb les explicacions de Georges Cuvier, aquell antropòleg del temps de Napoleó, que ve a ser una de les primeres persones que s'adona dels sotrats de la terra. "La Sexta extinción" a tir de pedra, a mà tinc el llibre de Fernando Jiménez López que en qualsevol moment tindrem que tornar a insistir en aquest tema , ja que aquí ens marca una fita de 40 anys, l'esperma masculí estigui sobre els efectes dels pesticides i altres contaminants, que no sempre tindran una resposta de la medicina del seu moment, això sembla ser que tenim els resultats a la volta de la cantonada.

En total caldrà organització horitzontal i sobretot molt empoderament i dosis abundants d'imaginació, per que entre tots tenim que fer, de lo contrari grups xenòfobs tiraran pel dret i criminalitzaran a uns i altres, pels fets que ja està passant.³

³ La sexta extinción La mayor amenaza de la Tierra es la Humana Fernando Jiménez López Zenith /Planeta 2008

En les reflexions del decreixement, ens argumenten que el ritme de l' extinció de l'espècie humana i altres s' està accelerant , aquesta dada que parlem dalt, de 2060 , està a la volta de la cantonada. "la sexta extinción " la tenim a un tir de pedra, i la resposta i els patrons de comportament dels humans es fins ara la indiferència, el continuar d'una manera o altres amb els mateixos paràmetres de comportament completament desfermats e irracionals dins d'un sistema de competitivitat que no ens porta en lloc.⁴

Podem entendre aleshores el discurs de Latouche/Harpagès amb el del professor universitari Carlos Taibo que ens marca unes directrius del decreixement voluntari o a la força, dos camins bastant diferents.⁵

Les opcions passen per fer una mirada al individu col·lectivament, es a dir, coneixent de primera mà, el que han dit els científic, per activa i per passiva (recordem Meadows) que l'equilibri del planeta s'ha trencat, el

⁴ La hora del decrecimiento Serge Latouche y Didier Harpagès Octaedro Barcelona 2011

⁵ Colapso Capitalismo terminal transición ecosocial, edcofascismo Carlos Taibo Catarata 2016

col·lapse que ens podem trobar a la cantonada ja ha començant en altres indrets del planeta, o inclús molts dels nostres veïns ja estan vivint aquest col·lapse.

I faig l'aposta de que la societat civil , que aquí a Catalunya té una trajectòria força important , tingui la suficient capacitat per construir alguna cosa, per a tots des de baix.

Així doncs, per mi queda clar que un dels dogmes a canviar d'alguna manera es la religió del "creixement econòmic", que ens han fet creure que estava relacionada amb la modernitat i el progrés i en la immediatesa dels resultats, es un procés que ens porta a un desastre de incalculables conseqüències per lo que, entenem que, seria bo, identificar la modernitat i el progrés amb el contacte de la calma, es a dir, tot molt més pausat, res de competitivitat.

Sens dubte, n'hi ha un camí no resolt i aquest passa en moments pel canvi d'hàbits que tant necessitem, això comporta una revisió del deute ecològic, però també una revisió de l'economia ecològica a tots els indrets del planeta per què fins ara, el capitalisme del primer món s'aprofita d'un Tercer Món, l'expropia de tots els seus recursos , i acaba amb les resistències del seus resistents ecologistes, i si cal matar indígenes, els mata, a més després de l'aprofitament, deixà residus contaminants al costat de les seves cases, dels indígenes , això es una constant de lo que fan les multinacionals, de les qual nosaltres som còmplices, d'una manera u altre ens aprofitem via petroleres, elèctriques, o qualsevol extracció de minerals i als governs d' Amèrica central o del sud, d' Asia, Àfrica aquests governs tenen la sensació de formar part de "guardabosc" de la regeneració del CO2, a canvi de gairebé de res⁶.

És hora de que les persones tinguin la voluntat d'organitzar-se dins del seu entorn per arribar a ser autosuficients tant alimentàriament com energèticament, i si es cal també econòmicament , sempre des d' un equilibri social i per descomptat comunal , es a dir, treballar per fer tot lo contrari que el capitalisme fa, respecte a la densitat de les grans conurbacions urbanes , es tracta de

⁶ Demà serà un altre dia Joan Martínez Alier, Icaria 2019

retornar el reequilibri territorial, a les poblacions més petites a on els individus tinguin capacitat de diàleg a tots els nivells, naturalment amb les condicions d'alt esmentades cobertes.

Si som realment conscients de la necessitat peremptòria d'adaptar-se als canvis d'hàbits que realment necessitem, aquells que iniciïn el camí segurament apostant per una diferent manera de viure, no amb tantes comoditats però si potser tranquil·lament amb plena vivencialitat.

Recuperar l'ecologia de la sostenibilitat, el nivell del qual podria ser, dels anys 70 del segle passat però en absolut el primitivisme del que ens podria parlar en John Zerzan, tot i que ja m'agraden força les seves reflexions, però crec que ara mateix seria massa el desequilibri, però hi ha una cosa, no solament es el retorn als anys 70, sinó com diu en Carles Taibo el Col·lapse que molts dels espais naturals del planeta o molts dels governs i entorns de la geografia, ja estan en fallida tècnica i el col·lapse es més que evident, des de les grans emigracions que avui dia estan presents per guerres, com la de Síria (9 anys), Kurdistan, Iemen i tot aquest Orient mitjà carregat de petroli i males interpretacions o altres indrets amb desastres naturals, desplaçaments de grans quantitats de persones confinades en camps de refugiats.

De vegades hem parlat tímidament de les avantatges socials que ens aporten altres societats, moltes d'elles del tercer món, que per la seva dinàmica probablement estan més capacitades per sortir de l'anunciat col·lapse, com per exemple ens explica Raúl Zibechi en el seu llibre, que sens dubte ens descobreix experiències de organització veïnal horitzontal que per el moment semblen estar molt més preparades per afrontar col·lectivament els problemes estructurals davant d'un canvi climàtic⁷, o la mateixa "Parecon" de Michael Albert que en algunes comunitats de centre Amèrica sembla que tenen un fort arrelament, que en Occident passen desapercibuts.⁸

Ara per ara, és saber que la terra es finita, ens porta a confirmar que arribarà un moment d'escassetat de matèries

⁷ Dispersar el poder los movimientos como poderes antiestatales Raúl Zibechi Virus 2007

⁸ Michel Albert Vida más allá del Capitalismo . Icaria 2014

primes, encara què es possible que no arribarem a temps, d'aquesta escassetat de matèries.

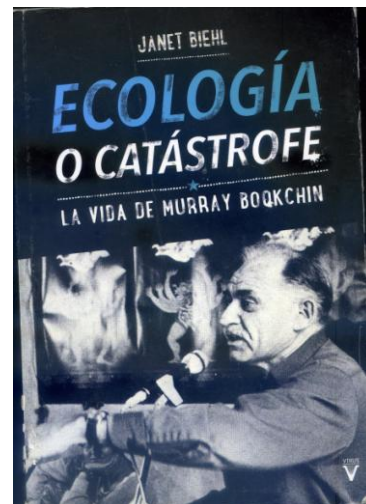
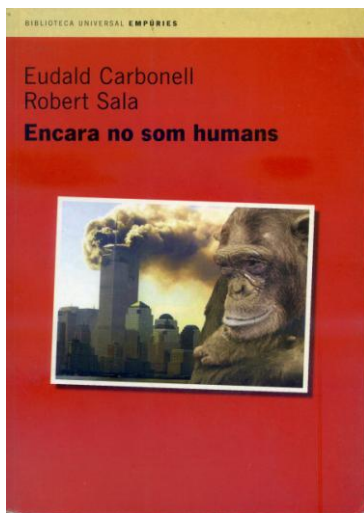
Per acabar recordant al naturista americà Utah Phillips que ens recordava "La tierra no se está muriendo, la están matando , y sus asesinos tienen nombre y dirección"⁹

Sens dubte es un llarg camí, el recorregut fins ara, però cal ser conscients i almenys intentar construir una altra tipu de societat molts més horitzontal per què d'això ens va la vida de tots i no solament d'uns quants privilegiats.

Manel Aisa Pàmpols

(des d'un racó del Priorat)

desembre de 2019

⁹ Encendiendo la llama del ecologismo revolucionario.